

 Knizky.sk

MOŘSKÝ SEDLÁK

JACK LONDON

MOŘSKÝ SEDLÁK

JACK LONDON

eknizky.sk

Mořský sedlák by eknizky.sk is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

Mořský sedlák	1
---------------	---

Mořský sedlák

»To by mohl býti doktorův člun,« prohlásil kapitán Mac Elrath.

Lodivod cosi zabručel, zatím co velitel lodi probíhal dalekohledem celý obzor od člunu až k pobřežnímu pruhu a nad ním k týčícímu se Kingstownu a pak zvolna napříč ku vchodu do Howth Headu na severní straně.

»Příliv jest zcela pravidelný a usadíme vás v přístavu během dvou hodin,« ujišťoval jej lodivod, tváře se dost násilně, aby byl veselým. »Jest to Ring's End Basin, nikoliv?«

Tentokráte zabručel zase velitel lodi.

»Jest to dnes prašpatný dublinský den!«

Za chvíli kapitán zase cosi zabručel. Byl unaven větrnou nocí v irském průlivu, kterou měl za sebou, neboť musil celé hodiny dlíti nepřerušené na lodním můstku. Ostatně byl unaven celou cestou, kterou právě prodělal — dva roky a čtyry měsíce dlel na cestách z domácího přístavu do domácího přístavu, což znamenalo podle jeho měřidla plaveb osm set padesát dní.

»Zcela zimní počasí,« odvětil po chvíli mlčení. »Město není dosud k rozeznání. Bude jistě důkladně přseti po celý den.«

Kapitán Mac Elrath byl muž malé postavy, právě jen tak velký, aby mohl hleděti přes plátěnou ochrannou stěnu

2 Mořský sedlák

na velitelském můstku. Lodivod a třetí důstojník vynikali postavou nad něho, stejně jako Kormidelník, hranatý Němec, jenž byl sběhem válečné lodi a kterého najal velitel v Rangoonu. Ale nedostatek stop výšky nečinil kapitána Mac Elratha méně schopným mužem. Sama společnost to posléze uznala a byl by tak seznal i on, kdyby byl měl možnost přístupu do pečlivě a podrobně vedené zprávy o něm, kteráž byla uložena v úředním archivu Společnosti. Ale Společnost nikdy nedala mu ani nejmenší známky, jak v něho důvěřuje. Nebyloť zvykem této Společnosti, aby činila cosi podobného, nýbrž řídila se zásadou, že nikdy nemá si její zřízenec mysliti, že jest nepostrádatelný anebo mimořádně užitečný; vzhledem k tomu, ačkoliv byla velmi rychlá v pokutování, nikdy nikoho nepochválila.

Co ostatně byl kapitán Mac Elrath, nežli pouhým velitelem lodi, jedním z asi osmdesáti kapitánů, kteří veleli asi osmdesáti lodím Společnosti, brázdícím po všech hlavních i pobočných mořských drahách?

Pod nimi na hlavní palubě dva Číňané, topiči, roznášeli snídani po přídě na železných rezivých mísách, jež vyprávěly samy svoji vlastní smutnou historii o síle mořských vln. Jeden plavec stahoval právě dolů napnuté lano, táhnoucí se z přídě podle padacích dvířek a nákladních jeřábů směrem k žebříku, vedoucímu na můstek.

»Drsná cesta!« prolašoval lodivod.

»Ano, naše loď zakusila mnohokráte dosti, ale to se

nedá porovnat s tím, co mne připravilo o tolik času, jako nyní! Ničeho nenávidím více nežli zbytečnou ztrátu času.«

Po těchto slovech kapitán Mac Elrath se obrátil a podíval se směrem vzad, pak nahoru a dolů, a lodivod, sleduje jeho pohled, pozoroval němě, ale přesvědčivě vysvětlení toho, co zavinilo onu ztrátu času. Komín, natřený dole žlutě, byl všecek bílý od soli a také parní píšťala leskla se krystalky soli pod paprsky slunce, kteréž chvílemi pronikaly hustými mraky. Ochranný člun na levém boku zmizel a jeho železné závěsy, polámané a zohýbané, byly svědky nějaké mocné rány, jež zasáhla starý Tryapsic. Závěsy na přístavním boku byly rovněž prázdné. Nahromaděné trosky záchranného člunu ležely zde porůznu stranou podél roztržitého světlíku strojovny, jež byl zakryt dehtovanou plachtou. Pod ním na poboční palubě spatřil lodivod rozbité dveře vedoucí do jídelny, nápadně vystavené vstříc mocnému návalu mořských vln. Proti němu zrovna s komínových sloupců, jež snímal právě jeden dělník a plavec, visel velký provazec v podobě sítě, který se přetrhl, nemoha odolati síle mořského návalu.

»Již dvakráte před tím zmínil jsem se vlastníkům o těchto dveřích,« pravil kapitán Mac Elrath. »Ale oni mi odvětili, že to vydrží. Oné doby bylo moře velmi vzbouřené. Bylo neobyčejně vysoké. A jedna velmi mocná vlna natropila tuto škodu. Vytrhla tyto dveře a vrazila

4 Mořský sedlák

jimi na jídelní stůl, načež je vrazila do kabinv prvního kormidelníka. Byl z toho všecek rozlámán.«

»To musila býti pořádně velká vlna!« poznamenal pilot sympaticky.

»Ano, to také byla! Všechno, co bylo živé, pod ní sténalo. Ukončila život jednoho námořníka. Stál na můstku se mnou a já mu právě povídal, aby se podíval na závory ve dveřích číslo Jedna. Protékala jimi voda a nebyl jsem si jist, jak mnoho jí tam prýští. Nelíbilo se mi to a bál jsem se, že budu musiti otočiti loď proti větru a držeti ji tak až do rána, když v tom vlna jej náhle uchopila a srazila s můstku. Moje slovo, byla obrovská! Dostali jsme co proto na můstku! Z počátku jsem nepozoroval, že by námořník zmizel, neboť jsem musil právě řvát na Chipsy, aby zabezpečili dveře a napnuli přes světlík plachtu. Pak jsme jej nemohli nikde nalézt. Muž u kormidla mi říkal, že jej spatřil, jak sestupoval po žebříku právě před tím, nežli vlna nás zavalila. Dívali jsme se vpřed, prohlédli jsme strojovnu a prohledali jsme i spodní palubu; tam ležel na obou stranách obalu parní roury, jež vede k zadním jeřábům.«

Pilot vyrazil zaklením, jak byl překvapen a pojat hrůzou.

»Ano,« pokračoval velitel lodi zcela zvolna, »na obou stranách parní roury. Povídám vám, sestával nyní ze dvou kusů, neboť byl rozříznut čistě jako slaneček. Mořská vlna musila jej uchvátiti na hořejším můstku na palubě, přenést i jej lehce přes ni a praštiti s ním hlavou o obal roury.

Přeřízlo jej to jako kousek másla, směrem dolů mezi očima a podél celého těla, takže jedna ruka a noha byla na jedné straně a jedna ruka a noha na druhé jeho polovici. Povídám vám, bylo to hrozné. Složili jsme jej dohromady, zabalili jsme jej do plátna a tak jsme jej vynesli ven.«

Pilot znovu zaklel.

»Ó je,« ujišťoval jej kapitán Mac Elrath. »Nebylo to nic, co bychom mohli vesele pozdraviti. Nebyl sice námořníkem, nýbrž jen učněm, nehodil se k ničemu, ale právě to jest pro něho omluvou.«

Říká se, že jsou tři druhy Irů: katolíci, protestanti a severní Irové — a že tito severní Irové jsou vlastně předělání Skotové. Kapitán Mac Elrath byl severní Ir a hovořil proto mnoha slovy škotskými, ačkoliv jej nic tak nedohrálo, jako když byl považován za Skota. Byl tvrdohlavým Irem a tím stále zůstával a zmiňoval se o jižních Irech stejně jako o Irech oranžských. Sám byl presbyteriánem, ačkoliv v jeho obci snad nejvýše pět lidí súčastnilo se schůze v mužské síni oranžské. Jeho rodnou obcí byl Island Mc Gill, kdež žilo sedm tisíc spoluobčanů v takovém přátelském poměru a střízlivosti, že na celém ostrově byl pouze jediný policista a žádný hostinec.

Kapitánu Mac Elrathovi nelíbilo se moře a nikdy nebyl pro ně příliš nadšen. Bral z něho pouze živobyty a to bylo vše, co měl z moře; moře bylo mu místem, kde pracoval, jako byl mlýn, krám a bankovní závod pracovním místem pro jiné muže. Romance nikdy

6 Mořský sedlák

nezapěla mu svůj svůdný zpěv Sirenin. Dobrodružství nikdy nezachvělo jeho vodnatou krví. Neměl fantasie. Divy mořské hlubiny neměly pro něho žádného významu. Vichřice, smršťe, bouře a příbojové vlny znamenaly pro něho jako pro velitele na lodním můstku pouze mnoho překážek v lodní plavbě, pouze tím byly pro něho a ničím jiným. Viděl, či vlastně neviděl mnohé zázraky a divy vzdálených zemí. Před jeho zrakem planuly zářivé krásy tropických moří a bodaly jej rozhořčené bouře severního Atlantiku, nebo dalekého jižního Pacifiku, ale v jeho paměti udržely se pouze dveře do jídelny, vražené dovnitř, paluba, omývaná vlnami a stále ohrožované lodní poklopy, neobvyklá spotřeba uhlí, dlouhé plavby a čerstvý nátěr, smytý neočekávaným návaem deště.

»Rozumím svému zaměstnání,« říkával velmi často; vedle toho bylo vše ostatní, co neznal, vše, nač se díval netečnými očima smrtelníka a o čem se domníval, že to ani ve snách neexistuje. Ze znal dobře svoje zaměstnání, o tom byli vlastníci jeho lodi plně přesvědčeni, neboť jinak by nebyl obdržel velení nad Tryapsicem ve čtyřiceti letech, lodi to zaznamenané s možností naložit devět tisíc tun v ceně padesáti tisíc liber šterlinků.

Nastoupil námořnickou dráhu nikoliv z lásky k ní, ale protože mu to bylo osudem určeno, neboť byl druhým synem, na místo prvorozencem. Ostrov McGill byl pouze do jisté míry velkým a půda mohla na něm snést pouze určitý přesný počet těch, kteří na něm mohli bydlet.

Přebytek — a byl to hodně velký přebytek — byl nucen vydati se na moře a hledati na něm živobyčí. Tak se to dalo po celá pokolení. Nejstarší syn zdědil statek po svém otci, ostatní synové octli se na moři a brázdili jeho hladinu. Tak se to také stalo s Donaldem MacElrathem, synem rolníka a selským hochem, který byl odstrčen od půdy, kterou miloval, na moře, jež nenáviděl a po němž plouti bylo jeho osudem. A neopustil je po dvacet let, jsa chytrý, rozvážný, strážlivý, příčinlivý a šetrný a stoupaje na své námořní dráze od plavčíka a muže na přídi na námořníka a velitele plachetní lodi a pak na parníku, druhého důstojníka, prvního důstojníka a pak na kapitána, počínaje od velení na menší lodi k lodi větší, až posléze octl se na velitelském můstku obstarožného Tryapsicu — starého, toť bylo jisto, ale majícího hodnotu padesáti tisíc liber a dosud způsobilého plouti po všech mořích a unášeti v každém počasí svých devět tisíc tun nákladu.

S velitelského můstku Tryapsicu, povýšeného to místa, dosáhl při soutěžení různých lidí tohoto postavení a díval se průrvou v Dublínském přístavu na město, zamlžené temnými mraky pochmurného, větrem šťvaného dne a na zmotané okružní rahan a lanoví lodí, dlících v přístavu. Vracel se ze dvojí cesty kolem světa a z nekonečného zmítání nahoru a dolů ve vzdálených prostorách, přicházejí domů ke své ženě, kterou nespátřil již dvacet osm měsíců, a k dítěti, kterého dosud neviděl a které již chodilo a mluvilo. Díval se dolů na topiče a na nakládače, pobíhající z přídových dveří, jako králíci

8 Mořský sedlák

z kotců, a pospíchajících přes zašpiněnou podlahu k přehlídce u přístavního lékaře. Byli to Číňané beze všeho výrazu, s tvářemi podobajícími se sfinze a kráčející svojí charakteristickou šmařhavou chůzí, táhnouce za sebou nohy, jako by jejich neohrabané střevice byly příliš těžké pro jejich hubené hnáty.

Díval se na ně, ale neviděl jich, když tisknul svoji ruku pod štítek čapky a škrábal se zamyšleně v trošce svých vlasů pískové barvy. Neboť podívaná, jež se jevila jeho zraku pouze v pozadí jeho mozku, vidění to míru, jež často míval — vidění, kteréž se mu zjevovalo velmi často za dlouhých nocí na velitelském můstku, když Tryapsic převaloval se na rozbouřené hladině oceánu a jeho paluba byla neustále splachována vlnami, kdy jeho provazoví hučelo v nárazech vichřice nebo když sníl v metelici nebo tropický liják bouřil mu nad hlavou — v tomto vidění spatřil statek nebo chalupu a doškami krytá vedlejší stavení s dítkami, jak si hrají v záři slunce, a dobrou ženu přede dveřmi, s bučícím dobyt看kem a kdákající drůbeží, s koni dupajícími ve stáji, a vedle viděl statek svého otce a planinu bez lesů, vinoucí se rozhraničenými poli, čistými a spořádanými, táhnoucími se až k hřebenům ztemnělých mírných pahorků. Bylo to vidění jeho snů, jeho romance a Dobrodružství, cíl veškerého jeho snažení, velká odměna za to, že brázdil tak dlouho mořské pláně v dlouhých rýhách, když se jimi honil nahoru, dolů přes celý svět, vzdělávaje tak moře, jakoby to byla pole.

Ve svém prostém a domáckém chování a sklonech tento velmi zcestovalý muž byl prostší a domáctější nežli ten největší venkovan. Jeho otec byl stár sedmdesát jeden rok, ale nespal nikdy ani jedinou noc mimo svoji vlastní postel ve vlastním domě na ostrově Mc Gillu. Tohle byl ideální život, jak se zdálo kapitánu Mac Elrathovi a byl blížek toho, aby se divil, že některý muž, nejsa k tomu nucen, mohl jen tak zhola opustili chalupu a vydati se na more. Tento zcestovalý muž, jemuž byl veškeren svět tak dobře znám, jako nějaká vesnice, připadal si jako přístipkář, který sedí ve svém krámku a dívá se ven. Kapitánu Mac Elrathovi veškeren svět byl takovouto vesnicí. Před svým duševním zrakem kouzlil si celé ulice, dlouhé tisíce mil, ano ještě delší; viděl nároží, kteráž směřovala k nejbouřlivějším výběžkům země aneb se obracela ke klidným vnitrozemským jezerům; viděl křižovatky, z nichž jedny vedly do kvetoucích zemí a teplých moří, a jiné, jež cílily vstříc drsným a ustavičným vichřicím a nebezpečným vírům velkého vání západního větru. A města planoucí světly připadala mu jako krámy rozložené po celé délce těchto dlouhých ulic — krámy, kdež se zjednávaly obchody, kdež se naplňovala stále znova sklepení, kdež byly skládány nebo vykládány zásoby a kdež byly přijímány rozkazy od majitelů, sídlících v Londýně, kam se má jeti a kudy, po kterých mořských cestách, aby se tam nabral nový náklad, nebo kam se náklad měl dovézt, kam se mělo dopravit zboží všude tam, kde byly známy šilinky a kdež podpis nezakazoval

10 Mořský sedlák

veplouti. Ale tohle vše bylo pro něho velmi únavné, když na to myslel, ačkoliv si z toho vydělával chleba a nemělo to pro něho žádný užitek.

Posledně rozloučil se se svojí chotí, když dlel v Cardiffu, před osmadvaceti měsíci, kdy vyplul do Valparaisa s uhlím — devět tisíc tun, jež potápěly lod až k ponorné čáře. Z Valparaisa odjel do Austrálie skorem vyprázdněn, plavě se skorem šest tisíc mil. až na konec prožil velmi bouřlivou plavbu, kdy se mu téměř již nedostávalo uhlí. Pak zase s nákladem uhlí plul do Oregonu sedm tisíc mil a pak ihned s různým nákladem cestoval do Japonska a Číny. Nato se octl na Jávě, nalodil zde cukr pro Marseille a vrátil se zpět Středozezemním a Černým mořem, načež se obrátil do Baltimore, veza pro jeho trhy náklad chromové rudy, bičován vichřicemi a opět téměř vyčerpav veškeré zásoby uhelné, takže se musil obrátiti na ostrovy Bermudské, aby doplnil své zásoby. Potom loď na čas pronajal a plul z Norfolku do Virginie, veza tajné zásoby uhlí, a pak se plavil do Jižní Afriky pod velením německého správce nákladu, který dlel na palubě. Na Madagaskaru, kamž plul s rychlostí čtyř uzlů za hodinu podle příkazu svého velitele, pojal podezření, že uhlí jest určeno pro ruské loďstvo. Zažil zmatky a odklady jízdy, dlouhé čekání na širém moři, mezinárodní komplikace, kdy veškeren svět byl rozrušen pro starý Tryapsic a jeho náklad válečného materiálu, a pak se octl znovu v Japonsku v mořském přístavu Sassebo. Poté se vrátil

do Austrálie a na nějaký čas opět loď pronajal a naložil různé zboží pro Sydney, Melbourne a Adelaídu a vezl je také na Mauritius, Laurencu Marques, Durban, Algoa Bay a Cape Town. Do Cejlonu jel si pro další rozkazy a z Cejlonu do Rangoomu, kdež naložil rýži pro Rio Janeiro. Odtud jel do Buenos Aires a naloživ zde kukuřici pro Spojené Království a pro Pevninu, zastavil se v St. Vincentu, aby tam přijal nové rozkazy, jež mu byly zaslány z Dublina. Dva roky a čtyry měsíce čili osm set padesát dní dle plavboměru, plul nahoru, dolů tisíce mil po lodních cestách, aby se posléze vrátil do Dublina. Byl tím již hezky unaven.

Malá vlečná loď ujala se Tryapsicu a za zvonění a bušení, jakož i řevu rozkazů, s kotly, jsoucími v chodu pouze z polovice a se zmenšenou rychlostí, pluje chvílemi napolo zpět, tento morem bitý starý mořský tulák byl strkán a tlačěn dokovými kanály do Ring's End Basinu. Lana byla vržena na břeh vpředu i vzadu a kruh uprostřed lodi byl vytažen. Všude bylo viděti drobné skupiny šťastného pobřežního lidu, který se potuloval podél doků.

»Odzvoňte!« poroučel kapitán Mac Elrath pomalým, ale silným hlasem, a třetí důstojník pracoval na telegrafním tlačítku ve strojně.

»Otevřte vrata!« zahlaholil druhý důstojník, a když to bylo hotovo, zvolal: »Připraveno!«

To byla poslední největší námaha, toto otevření vrat. »Připraveno!« znamenalo propuštění. Cesta byla u konce a mužstvo hnalo se žádostivě ku předu přes špinavou palubu,

12 Mořský sedlák

tam, kdež jejich námořní zavazadla byla sbalena a připravena k dopravě na břeh. Chuť země byla již silná v ústech mužů a stejně silná byla i u kapitána, když zabručel nedbale »Dobrý den« k odjíždějícímu lodivodu a odcházel dolů do své kajuty. Ve vratech nakupili se celní úředníci, dozorce přístavu, úřední jednatel a nosiči nákladů. Všechny je rychle odbyl a vyšel ze své kabiny. Jednatel čekal již na něho, aby jej odvedl do kanceláře.

»Poslal jste již nějakou zprávu mé ženě?« pozdravoval úředníka.

»Ano, telegram, hned jak jste mi podal o sobě zprávu.«

»Přijede sem asi ranním vlakem,« hovořil sám k sobě kapitán a odešel dolů, aby si proměnil šat a prádlo.

Vrhl poslední pohled po kajutě a na dvě podobizny, visící na stěně, z nichž jedna byla ženou, druhá dítětem — děcka toho dosud nespatriil. Pak vystoupil z kabiny, jejíž stěny byly vykládány cedrovým a javorovým dřívím a v níž byl dlouhý stůl, u něhož se mohlo sesednouti deset lidí, kdež však sedával on sám po dlouhý nudný čas. Jeho zvykem nebvł smích ani tlach, ani povídání při stolu v jídelně. Jídal mlčky, téměř mrzutě, a jeho mlčenlivost zápasila s mlčenlivostí Asiata, kterýž mu posluhoval. Napadlo jej náhle ono přemáhající uskutečnění vzdálenosti, jež si neuvědomoval po celá dvě léta. Všechny své strážně a úzkosti tajil ve svém nitru. Nesdílel jich s nikým. Jeho dva mladí důstojníci byli příliš těkaví a kormidelník byl příliš drsný. Nikdy se s nimi neradil. Jediný nájemník dělil se s ním o kabinu, a tímto

nájemníkem byla jeho zodpovědnost. Obědvali a večereli spolu, procházeli se spolu po velitelském můstku a společně spali.

»Oh,« bručel si k tomuto zamračenému soudruhu. »Už jsem se s tebou vyrovnal, úplně vyrovnal... co nevidět se tě zbavím!«

Na břehu přešel podél posledních námořníků se zavazadly, ale u jednatele se zdržel, projednáváje s ním se svou obvyklou pomalostí lodní záležitosti. Když se jej tázali, co bude pít, vzal si mléko a sodovou vodu.

»Nejsem abstinent,« vykládal, »ale po celý život nemohu pít pivo ani whisky.«

Brzy po poledni, když skončil výplatu mužstva, spěchal do soukromé kanceláře, kdež, jak mu sdělili, měla na něho čekat jeho žena.

Jeho oči utkvěly nejdříve na ní, ačkoliv měl velké pokušení vrhnouti dříve pohled na dítě, sedící na židli vedle ní. Po dlouhém obejmutí odtáhl ji od sebe a díval se jí dlouho a pevně do obličeje, vpíjeje se do každého jejího rysu a podivuje se, že nemohl u ní konstatovati žádných známek změny času.

»Jest to muž vřelého srdce,« pomyslila si o něm jeho žena, ačkoliv na otázku důstojníků byla by odpověděla: »Jest to drsný a horkokrevný muž zároveň.«

»Nuže, Annie, jak se ti daří?« otázal se jí a strhl ji znovu k sobě.

A zase odtáhl od sebe tuto ženu, která byla jeho již

14 Mořský sedlák

po deset let a kterou tak málo znal. Byla pro něho téměř cizí osobou — mnohem cizejší nežli onen čínský steward a jistě daleko cizejší nežli jeho vlastní důstojníci, kterých vídal každého dne, den po dni po celých osm set padesáte dnů. Ačkoliv byl ženat po deset let, byl s ní celkem pohromadě pouhých devět neděl — sotva jen po dobu libánek. Pokaždé, když se vrátil domů, byl nucen poznovu se s ní seznamovati. Jest to již osud všech mužů, kteří vyjíždějí na mořská pole, jež brázdí, že pramálo znají svoje manželky a ještě méně svoje vlastní děti. Byl to jeho první strojník — starý, krátkozraký Mac Pherson — který vypravoval tuto příhodu: Když se vrátil jednou domů a spatřil jej jeho čtyřletý synáček, který na něm dosud nikdy neutkvěl zrakem, zavřel prý před ním dveře.

»A tohle to jest jistě náš hošík!« prohodil kapitán, natahuje váhavě ruku k chlapcově tváři.

Ale chlapec se od něho odvrátil, schovává se do matčina klína.

»Oh!« zvolala matka. »On nezná ani svého vlastního otce!«

»Také já jeho ne! Nebesa vědí, že bych jej nepoznal mezi davem, ačkoliv bude míti po tobě nosík, jak se mi zdá!«

»A po tobě zase oči, Donalde. Podívej se na něho. To je tvůj tatínek, hochu! Polib jej jako malý hodný synáček!«

Ale děcko se přitisklo úže k ní s výrazem strachuma jeho rozčilení vzrůstalo; když pak otec pokoušel se pojmáti je do náruče, hrozilo vybuchnutím v pláč.

Kapitán se vzpřímil a aby utišil svoje zklamání, vytáhl z kapsy hodinky a podíval se na ně.

»Jest na čase, abychom šli, Annie,« prohodil. »Vlak brzo odjede.«

Ve vlaku zprvu byl zamlklý a rozdíl svůj čas tak, že se díval chvílemi na svoji ženu s dítětem, kteréž usínalo v její náručí, a zase se rozhlížel z okna na zoraná pole a zelená nezalesněná údolí, jež tonula v mlhách a byla téměř nerozeznatelná následkem toho, že nad nimi mžilo. Měli celé kupé pro sebe. Když hoch usnul, položili jej vedle sebe na sedadlo a teple jej zabalili. A když se otázel po zdraví svých příbuzných a přátel a po tom, co se povídalo na ostrově Mc Gillu, jakož i po tom, jaké jest tam počasí a cena půdy a obilí, zbývalo již pramálo k vypravování, leda jen o něm; a tu kapitán Mac Elrath jal se povídati pohádku o své touze po domově a po své ženě a o veškerém svém potulování světem. Ale nebyla to žádná pohádka s divy, již vypravoval, ani o krásných zemích, plných květů, ani o zázračných městech východu.

»Jak pak se ti líbila Jáva?« zeptala se ho pojednou jeho žena.

»Jest plná zimnice! Polovička mužstva na ní ležela a málo se pracovalo. Byl to pořád jen chinin a chinin po celý ten prokletý čas. Každého rána užívali jsme chinin a kořalku na prázdný žaludek. A ten, kdož byl nemocen, musil dělati totéž, jako ostatní zdraví.«

Po chvíli tázala se po Newcastlu.

»Uhlí a kouř — toť vše. Nehezké to město! Ztratil

16 Mořský sedlák

jsem zde dva Číňany, oba dva topiče. Vlastníci lodi musili zaplatiti vládě sto liber za každého z nich. „Litujeme, že jsme nuceni,“ psali mi — dopis dostal jsem až v Oregonu, „litujeme zprávy, že jsme ztratili dva Číňany, kteří byli příslušníky našeho mužstva z New-castle, a doporučujeme Vám, abyste pro příště dbal větší opatrnosti.“ Větší opatrnosti! Nemohl jsem ani býti opatrnějším! Číňané měli každý pětáctyřicet liber za společnou práci a ani jsem si v duchu nepomyslel, že by mi mohli uniknouti.«

»Ale tak už to oni dělají. „Litujeme, že jsme nuceni vzíti na vědomí“ — „dovolujeme si vás upozorniti“ — „doporučujeme vám“ — „nedovedeme pochopiti“ — a podobně. Proklaté nákladní lodi! Oni si snad myslí, že s nimi mohu jezdit tak jako s jejich Lucaniia nespálit při tom ani trošky uhlí! Také zde byl lodní šroub. Neustále jsem je na to upozorňoval. Byl starý, železný, tlustý na krajích a nemohli jsme docílit s ním žádné rychlosti. Nový byl z bronzu — měl cenu devět set liber a chtěli, aby jim ho vynahradil, ačkoliv jsme měli velmi špatnou cestu a ztráceli jsme čas každého dne. „Litujeme, že musíme vzíti na vědomí Vaši velmi dlouhou cestu z Valparaisa do Sydney s denní průměrnou rychlostí pouze sto šedesát sedm. Očekávali jsme lepší výkon s novým šroubem. Měl jste plouti průměrnou denní rychlostí dvě stě šedesát.“ A já v oné zimní době, bojuje po celou polovici vyměřené doby s prudkou vichřicí a občas se silným hurikánem, byl jsem sražen zpět o celých šest dní, při čemž všechny

stroje stály a zásob uhlí bylo jen na krátko, maje nad to velmi hloupého kormidelníka, který nemohl minouti v noci nějakého světla, aby mne nezavolal na velitelský můstek. Napsal jsem jim to a vše jim vylíčil. A oni: „Náš námořní znalec nám sdělil, že jste se držel příliš na jih“ a „očekáváme lepších výsledků s novým šroubem“. Námořní znalec! Pobřežní lodivod! Tohle byla zcela pravidelná šířka pro zimní plavby z Valparaisa do Sydneye!

»A když jsem přijel do Aucklandu s nepatrnou zásobou uhlí a nechal jsem loď táhnouti šest dní se shasnutým ohněm, abych ušetřil uhlí, maje ho pouze dvacet tun v podpalubí, domníval jsem se, že ze ztrátu času ušetřím výdaje svým pánům, i vyjel jsem s ní bez lodivoda. Lodivod zde nebyl předepsán. A s kým jiným jsem se nesetkal v Yokahamě, jako s kapitánem Robinsonem z lodi Dyapsic. Hovořili jsme spolu o různých přístavech a místech dole v Australii a první, co mi řekl, bylo: „Když už hovoříme o Aucklandu — kapitáne, vy jste jistě nebyl nikdy v Aucklandě?“ — „Ano,“ odpovídám mu, „byl jsem tam právě před nedávnem.“ — „Oh, oh!“ zvolal poněkud vztekle, „tak to vy jste ten zlořečený Aleck, k vůli němuž jsem dostal dopis od majitelů lodí: ‚Běříme na vědomí patnáct liber za lodivoda v Aucklandě. Jedna naše loď byla právě nedávno v Aucklandě a nezpůsobila nám takových výdajů. Žádáme Vás proto, abyste vzal na vědomí, že pokládáme výdaj za lodivoda za zbytečný náklad a doufáme, že se mu napříště vyhnete.‘“

»Ale zdali pak mi řekli jediné slovo za těch patnácte liber, kteréž jsem jim zachránil? Ani slova! Poslali dopis kapitánovi Robinsonovi, že neušetřil pro ně oněch patnácte liber a mně jen řekli: „Béřeme na vědomí dvě guinee za lékaře, jež jste vydal v Aucklandě pro mužstvo. Prosím, vysvětlete nám tento neobvyklý výdaj.“ Bylo to k vůli dvěma Číňanům. Domníval jsem se, že dostali koliku a proto jsem jim poslal pro lékaře. Ani ne za týden poté pohřbil jsem je oba v moři. Ale za to mi oni napíší: „Prosím, račte nám vysvětliti onu mimořádnou položku“ a kapitánovi Robinsonovi: „Dovolujeme si vám sděliti, že považujeme lodivoda za neobvyklé vydání.“

»Netelegrafoval-li jsem jim z Newcastleu a nesdělil jsem jim, že ta prokletá loď potřebuje suchého doku? Sedm měsíců nebyla v suchém doku a západní břehy jsou místo, kde nejrychleji na celém světě loď hnije. Ale poplatky stoupaly a měli smlouvu o dopravě uhlí do Portlandu. Arrata, jedna z lodí WoorLine, opustila přístav téhož dne jako my, směřujíc k Portlandu, a starý Tryaspic plul s rychlostí šesti, v nejlepším případě sedmi uzlů. A bylo to v Comoxu, kdež jsem nakládal uhlí a kdež jsem obdržel dopis od majitelů. Majitel sám jej podepsal a na konci napsal vlastní rukou: „Arrata jest napřed o čtyry a půl dne. Zklamal jste moje naděje.“ Zklamal! Vždyť jsem jim telegrafoval z Newcastleu. Když konečně se loď octla v suchém doku v Portlandu, byly na ní řasy dlouhé celou stopu, lastury vilejšů velké jako moje pěst a ústřice jako

malé talíře na omáčku. Dalo to práce plných dvou dnů, nežli vyčistili dok od tohoto bahna a skořápek.

»A pak zase se stala ta příhoda s rošty v Newcastlu, Firma na pobřeží vyrobila je těžší nežli strojníci označili a pak zapomněli vypočítati rozdíl. V posledním okamžiku, když jsem odešel na břeh, abych přijal rozkazy, došel mi tento lístek: „Za rozdíl v rostech šest liber.“ Byli na lodi a Mac Pherson lístek od nich přijal a označil jej O. K. Odvětil jsem, že jest mi to divné a že to nebudu platiti. „Tak tedy nevěříte našemu prvnímu inženýrovi?“ odpověděli mi. „Tohle neříkám,“ pravil jsem, „ale nevím, mám-li to podepsati. Pojdte se mnou na loď! Člun vás nebude státi ničeho a odveze vás zpět. A uvidíme, co tomu řekne Mac Pherson,“

Ale nechtěli tam jíti. V Portlandu dostal jsem účet a dopis. Nestaral jsem se o to. V Kong-Kongu došel dopis přímo od majitelů. Vrátil jsem jim totiž ten účet. Z Jávy napsal jsem jim vysvětlení. V Marseillu psali mi však majitelé znovu: „Za mimořádnou práci ve strojně šest liber. Strojník to potvrdil značkou O. K., ale vy jste značku O. K. nedodal. Pochybujete snad o počestnosti inženýrově?“ Napsal jsem jim a řekl, že naprosto nepochybují o jeho počestnosti, že účet byl za zvláštní váhu roštu a že jsem na to napsal O. K. Zaplatili to? Asi sotva; musí prý to předem přezkoumati; ale nějaký úředník v kanceláři se rozstonał a při tom se účet ztratil. Bylo z toho velmi mnoho psaní. Dostával jsem dopisy od vlastníků i od firmy „Za omyl při rostech šest liber“

20 Mořský sedlák

do Baltimore, Delagoyského přístavu, do Moji, do Rangoonu, do Ria a do Montevidea a ještě to není vyrovnáno. Pravím ti, Annie, jest velmi těžko zachovati se vlastníkům.«

Zabručel cosi na okamžik pro sebe a pak pravil rozhorleně: »Za omyl při roštech šest liber.«

»Co jsi slyšel o Jammiovi?« otázala se žena po chvíli.

Kapitán Mac Elrath potřásl hlavou:

»Byl smeten s paluby se třemi jinými námořníky.«

»Kde pak?«

»U Hornova Mysu. Bylo to na Thornsby.«

»Teď asi poplují již domů?«

»Ano,« přikývla, »dostali jsme o tom zprávu před třemi dny. Jeho řena nařiká, jako by chtěla zemřít.«

»Byl to dobrý hoch ten Jammie,« připomenul, »ale trochu tvrdý do práce. Vzpomínám si na něho, když jsme spolu sloužili jako kormidelníci na Abionu. Tak Jammie už to má za sebou!«

Opět nastala pomlčka, kterouž žena přerušila:

»Neslyšel jsi ničeho o Banks hire? Mac Dougall ztratil ji v Magellanově úžině. Bylo to v novinách teprve včera.«

»Strašné místo tahle Magellanova úžina,« prohodil. »Nebyl by nás ten prokletý chlap kormidelník vrhl dvakrát na břeh, když jsme pluli skrze ní? Byl to idiot nebo blázen. Já bych jej nechtěl mít na můstku ani minutu. Když jsme dospěli do Narrow Reachu za mlhavého počasí a za sněhové bouře a já byl právě v míst-

nosti pro mapy, zdali pak jsem mu nepřikázal, aby změnil plavbu? Volal jsem na něho: „Jihovýchod a pak východ“. On na to odpověděl: „Ano — jihovýchod a pak východ, sire“. Po patnácti minutách přišel jsem na lodní můstek. „Prazvláštní věc,“ pravil ke mně ten chlap kormidelník. „Nepamatuji se, že by v ústí Narrow Reachu byl nějaký ostrov.“ Vrhł jsem pohled na tento ostrov a vzkřikł jsem na muže u kormidla: „Obraťte rychle kormidlo na přístavní bok.“ A měla jsi vidět, jak starý Tryapsic otočil se nejrychlejším okruhem, který kdy učinil. Cekal jsem, až přestane sněžiti a přede mnou šklebil se Narrow Reach čistý, jak by se vám líbil a na východ od něho ostrovy u ústí False Bay směrem k jihu. „Jakým směrem jste kormidloval?“ otázal jsem se muže u kormidla. „Na jihovýchod, sire,“ odvětil. Podíval jsem se na toho chlapa kormidelnického. Co jsem mu měl říci? Był jsem tak rozzuřen, že bych jej byl nejraději zabil. Rozdíl byl o čtyry body. Ještě pět minut a starý Tryapsic byl by slavil pohřeb.

»A nebylo-li tomu podobně, když jsme pluli průlivy na východ? Čtyry hodiny měli jsme plouti těmito úžinami. Tehdy jsem byl čtyrycet hodin na velitelském můstku. Dal jsem kormidelníkovi pokyn, kudy má plouti a určil jsem mu polohu Asktharského majáku směrem na záď, „Neřid'te loď na sever, ale na severo západ,“ pravil jsem mu, „a poplujeme dobře.“ Pak jsem odešel dolů a převalil jsem se. Ale nemohl jsem usnouti únavou. Co znamenaly čtyry hodiny po čtyřiceti hodinách strávených na velitelském můstku? pomyslil jsem si. A k vůli těmto

22 Mořský sedlák

čtyrem hodinám nechal bys kormidelníka zničití loď? Nikoliv! řekl jsem si. Při tom jsem se vzchopil, umyl se, vypil šálek kávy a vrhl jsem se na velitelský můstek. Podíval jsem se zběžně směrem, kde ležel Asktharský maják. Byl na severozápadozápad a starý Try apsic řítil se směrem k mělčinám. Ten chlap kormidelník byl prasprostý blbec. Mohli jste se jen podívati na moře přes palubu a byli byste viděli, jak jest voda zabarvena. Pravím, že starý Tryapsic jen stěží vyvážl. Dvakráte ve třiceti hodinách byl by jej vehnal na břeh, kdyby nebylo mne.«

Kapitán Mac Elrath jal se pohlížeti na spícího hochu s něžným obdivem, který se zračil v jeho drobných modrých očích, a jeho žena snažila se, aby jej oddálila od jeho nářků.

»Vzpomínáš si na Jummy Mac Caula?« otázala se jej. »Chodil jsi s ním do školy s jeho dvěma hochy. Starý Mac Caul — ten, co má statek poblíže doktora Haythorna.«

»Oh, ano, ale co se s ním stalo? Umřel snad?«

»Nikoliv, ale tázal se nedávno tvého otce, dříve nežli odplul do Valparaísa, zdali jsi již doma. A když tvůj otec mu řekl, že nikoliv, Jummy mu odvětil: „A jak najde cestu domů?“ Nato mu otec řekl: „Zcela jednoduše, Jummy. Předpokládejme, že kráčíte pevninou k někomu, kdo bydlí v Belfastu. Belfast jest velké město, Jummy, a jak najdete k němu cestu?“ „Jazykem,“ odvětil Jummy. „Zeptám se každého, s nímž se setkám.“ „Říkal jsem vám, že jest to zcela jednoduché,“ prohodil tvůj otec. „Týmž způsobem

najde cestu i můj Donal do Valparaisa. Bude se tázati každé lodě, se kterou se setká na širém moři, až posléze sejde se s lodí, kteráž již byla ve Valparaisu, a její kapitán mu poví, kudy má plouti.“ A Jummy poškrábal se na hlavě a prohlásil, že nyní tomu již rozumí a že jest to zcela jednoduché.«

Kapitán rozesmál se tomuto žertu a jeho unavené modré oči na okamžik zasvítily.

»Ten můj kormidelník, to byl hubený chlapík, tak jakoby dali mne a tebe dohromady,« poznamenal po chvíli a přimhouřil jedno oko, jakoby oceňoval tento nápad. Ale lesk oka ihned zmizel a modrý jeho zrak nabyl zase chladného a chmurného pohledu. »Co mi provedl ve Valparaisu, nežli že vyhodil šest set stop řetězu a nedbal, aby mu na to dali potvrzení. Tehdy dlel jsem právě na pevnině. Když jsem se zase octl na širém moři, shledal jsem, že nemá potvrzení o řetězech.

»„A cožpak jste si to nemohl dáti potvrditi?“ otázal jsem se ho.

»„Nikoliv,“ odvětil mi. „Cožpak to není povinností agenta?“

»„Jak dlouho se už potuluješ po moři,“ odvětil jsem mu, „že nevíš, že jest povinností kormidelníkovou, nedovolovati vydání žádného nákladu, který si nedá potvrditi? A ještě k tomu na západním pobřeží! Cožpak, když někdo ukradne kus toho řetězu?“

»A skutečně se to stalo tak, jak jsem mu povídal. Šest

set stop řetězu bylo vyloděno, ale agenti převzali pouze čtyři sta devadesát pět; to bylo vše. Skládač tvrdil, že převzal vše od kormidelníka — to jest čtyři sta devadesát pět stop. Dostal jsem pak dopis od vlastníka lodi v Portlandu. Nekárali za to kormidelníka, nýbrž mne. ačkoliv jsem v oné době byl právě na pevnině. A dostávám stále dopisy od vlastníků a jejich úředníků.

»Tenhle chlap kormidelnická nebyl ani pravým námořníkem a nepracoval ve prospěch pánů. Nebyl-li by mi způsobil opletání s námořským úřadem, protože nechal loď potopiti pod ponor? Řekl to plnou hubou prvnímu důstojníkovi. Ba pověděl to i mně přímo do očí, když jsme pluli k domovu, že loď byla půl stopy pod ponorem. Bylo to v Portlandu, kdež jsme nakládali zboží ve sladké vodě a odkudž jsme pak odjížděli nakládati uhlí ve vodě slané. Povídám ti, Annie, člověk musí býti jako štika; byl jsem půl stopy pod ponorem, když jsem měl naloženo uhlí. Ale neříkal jsem o tom nikomu ani slova, kromě tebe. A ten chlap kormidelnická chtěl mne za to udati u námořního úřadu a neudělal to pouze proto, že se dal rozříznouti na dva kusy o obal parní roury.

»Byl to učiněný blázen. Když jsme měli naloděno v Portlandu, chtěl jsem vzíti s sebou ještě šedesát tun uhlí, abychom mohli doplouti až do Comoxu. Výdaje s nákladním člunem byly dosti velké a nebylo místa pro uhelné zásoby. Jakási francouzská lodice ležela stranou v doku, i promluvil jsem s jejím kapitánem, otázev se jej, co by za to chtěl, kdyžby po denní práci udělal mi místo na

několik hodin. „Dvacet dolarů,“ pravil. Zachoval bych tak peníze za nákladní člun pánům, i dal jsem mu ony peníze. A téže noci, jakmile se setmělo, vyjel jsem tam a naložil uhlí. Pak jsem odjel zase zpět plnou parou, vleka za sebou kotvu — ano, pod vlastní parou.

»Byli jsme nuceni jeti zádí kupředu a na kormidelním přístroji se něco přihodilo. Starý Mac Pherson říkal, že to provede ručně, ale že se musí plouti zcela pomalu. Já mu na to odpověděl, že souhlasím. Vyjeli jsme proto. Lodivod byl na lodi. Odliv byl dosti velký a loď nám ležela poněkud na boku, s nákladními lodicemi po obou stranách. Viděl jsem, že loď má světla předepsaná pro plavbu, ale že na nákladních lodicích světla není. Bylo to na pováženou věsti loď, a to dosti velikou, pomocí páry a Mac Pherson při tom řídil kormidelní přístroje pouhou rukou. Musili jsme plouti těsně dolů podél břehu kupředu a musili jsme se vyhýbati předím jiných lodí, spočívajících v doku. A tak se stalo, že jsme narazili na člun zádí, právě když jsem přikazoval Mac Phersonovi, aby jel na polo v před.

»„Co se to stalo?“ otázal se lodivod, když jsme narazili na člun.

Nemohu říci,“ odvětil jsem. „Sám se tomu divím.“ »Lodivod nebyl příliš chytrý, jak pozoruješ, a ne-zpozoroval, co vlastně děláme. Pluli jsme dále na své stanovisko a tam jsme spustili úplně kotvu; vše bylo by dopadlo zcela hladce, nebýti toho proklatého a bláznivého kormidelníka.

»„Narazili jsme na ten člun,“ ozval se, sestupuje na žebřík vedle můstku. — A lodivod stál při tom a stříhal ušima.

»„Na který člun?“ prohodil jsem.

»„Na člun, který plul podle lodi,“ odvětil kormidelník.

»„Neviděl jsem žádného člunu,“ odsekl jsem mu a při tom šlápl jsem mu prudce na nohu.

»Když lodivod odešel, pravil jsem kormidelníkovi: „Když už docela ničemu nerozumíte, vy starochu. pro bůh, aspoň držte hubu.“

»„Ale vždyť jsme na ten člun skutečně narazili, není-liž pravda?“

»„Pakliže se tak stalo,“ odvětil jsem mu, „pak není vaším úkolem, abyste to vyžvanil lodivodovi — ačkoliv, vezměte na vědomí, že já nepřipustím nikdy, že tam byl nějaký člun.“

»A příštího rána, právě když jsem se oblékal, steward mi sděloval: „Nějaký muž chce s vámi mluvit, sire.“

»„Pošli jej sem!“ odvětil jsem. A ten muž přišel. „Posaďte se,“ pravil jsem. A on se posadil.

»Byl to vlastník onoho člunu a když mi vypověděl, proč sem přišel, řekl jsem mu: „Neviděl jsem žádného člunu.“

»„Jak to, člověče?“ odvětil mi. „Neviděl jste dvousettunový člun, velký jako dům, podél vaší lodi?“

»„Jel jsem podle světél své lodi,“ prohodil jsem, „a pochybuji, že jsem se vašeho člunu jen dotknul, pokud vím.“

»„Ale vy jste doopravdy vrazil do mé lodice,“ odvětil mi. „Rozbil jste ji. Způsobil jste mi na ní škody za tisíce dolarů a uvidíme, zaplatíte-li mi, čili nic.“

»„Podívejte se sem, pane!“ zvolal jsem. „Když vedu loď v noci, řídím se podle zákona a zákon zcela jasně praví, že musím se řídit podle světél své lodi. Váš člun neměl podle všeho světél a já neviděl žádný člun beze světél aneb jej nemohu teprve vyhledávat.“

»„Kormidelník však praví. . .“ počal.

»„Zlořečený kormidelník!“ pospíšil jsem si. „Měl váš člun světla?“

»„Nikoliv, to neměl,“ odpověděl. „Ale byla zcela jasná noc a svítil měsíc.“

»„Myslím, že znáte dobře námořní pravidla,“ ozval jsem se. „Ale dovolte mi, abych vám řekl, že také já znám tato pravidla velmi dobře a není mojí povinností, abych si všímал člunů beze světél. Rozumíte-li jinak tomuto případu, hledejte si právo. Steward ukáže vám, kudy odejdete. Dobrý den.“

»A to byl konec této příhody. Ale jest to zřejmý důkaz, jakým hloupým chlapíkem byl tenhle kormidelník. Říkám, že to bylo pravé požehnání pro kapitány, že ho rozdělilo na dva kusy o obal parní roury. Měl mocnou přímluvu v centrální kanceláři a to bylo příčinou, proč byl tak dlouho držen ve službách naší společnosti.«

»Wekleyova farma bude brzy na prodej, tak mi aspoň sdělili agenti,« poznamenala jeho žena, která se pokradmu dívala, jak bude působiti na něho toto sdělení.

Jeho oči dychtivě na okamžik zaplanuly a kapitán se vztýčil jako muž, který má provést nějaký příjemný úkol. Byl to statek, jež si vysnil, sousedící s farmou jeho otce, a jeho vlastní příbuzní neměli farmy příliš daleko od něho.

»Koupíme jej,« prohodil, »ale neřekneme o tom ničeho ani živé duši, dokud ta koupě nebude uzavřena a peníze splaceny. Uschránil jsem si dosti značný obnos na dnešní dobu, ačkoliv to již nedopadá tak, jako kdysi to bývalo; přes to máme dosti pěkný podkladek. Navštívím otce a dám mu tolik peněz, kolik bude potřebovati, aby je měl připraveny pro ten případ, že bych dlel právě na moři, když dojde nabídka na onu koupi.«

Setřel přimrzlou mlhu na okně a díval se do neustálého deště, skrze nějž však nemohl ničeho rozeznati.

»Když jsem byl mladým mužem, míval jsem obavy, aby mně majitelé lodí nedali výpověď. Neustále až do dnes mívám tento strach. Ale jakmile si jednou zakoupím tuto farmu, nebudu již déle pociťovati onoho strachu. Tohle brázdění moře, to jest psí práce. Člověk tam řídí po všech mořích a všemi možnými nebezpečími loď, která má cenu plných padesát tisíc liber, s nákladem majícím častokrátě cenu dalších padesát tisíc liber — tedy dohromady sto tisíc liber, čili půl milionu dolarů, jak by řekl Yankee, a na mně spočívá všechna zodpovědnost; a ačkoliv mám hodně mužstva, vydělávám pouze dvacet liber měsíčně. Který člověk na pevnině řídí obchod, jenž má hodnotu sto tisíc liber a ovládá četný personál, ale má při tom pouze příjmy dvaceti liber měsíčně? A k tomu jest tolik

pánů, jimž musí kapitán sloužiti — majetníci, pojišťovatelé lodi, námořní úřad, každý žádá něco jiného — vlastník si přeje, aby plavby byly co nejrychlejší a proklíná vše ostatní, pojišťovatelé si přejí plavby bezpečné a čert vezmi každý odklad, námořní úřad přeje si plavbu opatrnou a opatrnost znamená pokaždé zdržování. Tři různí páni a každý z nich chce vás jen zničiti, nehodláte-li sloužiti všem těmto naprosto se různícím přáním.«

V tu chvíli pocítil, že vlak zmírňuje svoji rychlost a podíval se opět zamlženým oknem. Vstal, zapnul si knoflíky u svrchníku a opatrně zdvihal do své náruče děcko, jež dosud spalo.

»Navštívím ihned otce,« prohodil, »a připravím mu peníze, aby je měl po ruce, kdybych musil odjeti na moře, když pozemky budou nabídnuty, aby nezmeškal příhodné chvíle ke koupi. A pak mi vlastníci lodí mohou dáti výpověď, kdykoliv budou chtít. Budu celé noci pod svojí střechou, budu s tebou, Annie, a moře může jíti k čertu.«

Štěstí zazářilo ve tvářích obou při této naději do budoucnosti a na okamžik oba dva viděli totéž vidění míru. Annie sklonila se k němu a když vlak se zastavil, políbili se oba přes spící děcko.